

Помнѣй мѧ Господи яко немощенъ есмь; исцѣли
мѧ Господи яко сметошася кости моя, и дѣша моя
смяте сѧ зѣло; ты же, Господи, до колѣ? . . . О-
брати сѧ, Господи, избави дѣшѣ мои, спаси мѧ
ради многости твоеѧ.

И пакъ въ драмата «Велизарій» думеть на героя при извѣстіето за смъртьта на супругата си: «Наистинѣ ли майка ти починѣ и та остави сыраче?.... О! добрата моя Антонина! Богъ да ѣѣ упокои въ царство небесно и да ѣѣ награди тамъ за дѣто ѣ тука страдала..... Духайте, вѣтрово! и ты, буро, вилинѣѣ колкото щѣшь!.... Свѣтливы, бързы молніи, предтечы на разрушителны удари, спущайте огненны стрѣлы на бѣлата ми глава!.... *Грѣмове, грѣмове!* разрушете зданіето на свѣта, развалете образа на природата и на *человѣка*, на неблагоприятныя *Человѣкъ!!....*»

Тукъ освѣтъ замълчаването размѣсено съ възклицаніи
има и хубава повторка въ крайното изрѣчене на ослѣпелыя
старецъ. —

Отъ тѣзи фигура трѣба да различаваме една, извѣстна подъ името *отпуцанье* (ellipse), и която състои въ отпуцаньето на една или двѣ думы, безъ които предложението пакъ има пълнѣнь смисълъ; напр. у Карамзина въ повѣстѣта «Марѳа, Посадница Новгородская» думитѣ на героинята свършватъ съ отпуцанье: «Азъ говорихъ — и старцытѣ съ очудванье внимавахъ на думитѣ ми; добродушныйтъ народъ, обсыпанъ съ моитѣ благодарѣнія, обича и ма славѣ; чиновницитѣ иматъ къмъ менѣ довѣренность, защото азъ само за славата Новгородска мислѣхъ; враговетѣ и завистницитѣ. . . . нъ азъ ги презирамъ.»

3) *Поправката* е такъвзи обратъ на рѣчта, въ който писателятъ искащата отъ него мисль замѣни съ друга